

Kampkrant 1 - 2016

Tongeren - Zaterdag 6 augustus 2016

De kampkrant is een unieke uitgave van de Stichting Nationaal Modelvliegkamp

Iedereen is er klaar voor

Voordat op zondag het eerste model de lucht in gaat hebben John en Paul, vaak op de achtergrond gesteund door anderen, er al een heel jaar opzitten met voorbereidingen voor het kamp. Ondanks dat het kamp nu voor de veertiende keer wordt gehouden en er veel dingen op basis van gevoel en ervaring kunnen worden gedaan, blijft ieder kamp uniek. Zeker wanneer een kamp weer op een geheel nieuwe locatie wordt gehouden. Een jaar klinkt veel, maar het gaat eigenlijk best snel voorbij, en natuurlijk ben je er ook niet het hele jaar mee bezig.

Hoe dan ook, het is allemaal weer goed gekomen en we gaan er vanuit dat het weer een fantastische week wordt. Ook Janny en Jannie hebben zich dit jaar weer gemeld en zullen met vernieuwde kracht het sanitair laten blinken zodat je er nauwelijks gebruik van zult durven te maken. Onze huiscolumnist Luc is weer van de partij en al in deze krant kun je weer van hem lezen. En het kamp is niet compleet zonder onze frituurkoning Johan. Bij hem kun je terecht voor de dagelijkse portie calorïen. Wanneer je dacht dat het anders wordt dan anders, dan heb je het mis!

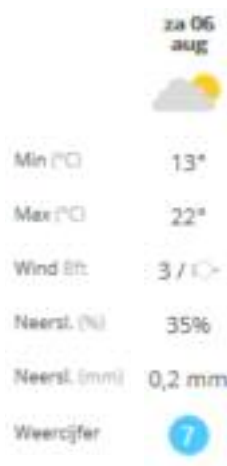

Wat werd het weer?

Heb jij dat nou ook? Dat je van plan bent om iets te gaan doen, zoals modelvliegen, maar dat je je afvraagt of het weer dat wel toelaat? Je hebt vast ook wel gekeken naar de voorspellingen voor het kamp van dit jaar. Op 1 augustus is 2016 is de 14-daagse voorspelling van het weer in Tongeren tijdens het modelvliegkamp door ons vastgelegd. Tijdens deze week gaan we eens kijken wat er daadwerkelijk van is geworden.

Voorspeld

Werkelijk

Moppenhoekje

Waarom vinden Nederlanders Belgenvliegen zo geweldig?
Omdat ze zo goedkoop zijn.

Waarom trekken Belgische vliegtuigen witte strepen achter hun aan??

Anders weten ze de weg niet meer terug naar huis

Luc's Observaties

WModelvliegkamp 2015, het lijkt nog dichtbij, maar voelt alweer zo ver weg. Het gezelligste en vooral leukste spektakel op modelbouwgebied van het jaar. Het is een kamp waar men geniet, doet waar hij zin in heeft en waar ook nog verscheidene prijzen te winnen zijn. De meest voorkomende prijzen zijn de welbekende bekers die na competities/wedstrijden in het vaste programma uitgereikt worden. Een iets exclusievere vorm van prijsuitreiking, (en naar mijn beleving ook de spannendste) is de trekking aan het einde van ieder kamp.

Ik herinner mij nog goed hoe ik bij Paul mijn eerste consumptiekaart kocht op het kamp 2015. De welkomstconsumptiebon was opgehaald en zo ontving ik na transactie mijn 10- strippenkaart met nummer 112. Nummer 112, dat is wat men zegt een 'lekker nummertje.' Zo'n nummer dat het bijna onmogelijk stelt niet in de prijzen te vallen. Tenminste, zo voelde dat. Het vooruitzicht op het mogelijk winnen van een rondvlucht vanaf Lelystad Airport met een aantal kampvrienden, gaf mij aanzet deze bon te koesteren. Daarbij is het extra leuk dat deze vlucht verzorgd wordt door een kampdeelnemer zelf, te

weten Harm.

Afijn, het einde van het kamp was aangebroken. Een treurig moment waar je zo lang als mogelijk liever niet aan denkt. Helaas, aan veel mooie dingen komen een eind en zo ook kamp 2015. Gelukkig moest de trekking voor de rondvlucht nog komen. Eenmaal zo ver wist ik het zeker, nu ging het gebeuren. Deze opgebouwde zekerheid werd vrijwel direct ondermijnd bij het aanzien van de enorme berg bonnen die Niels gedurende de week verzameld had. Maar liefst 21 van de groene plakken. Toch hield ik de moed er in. Zes kansen waren er, dat moest toch zeker wel goed komen? Spoedig verscheen Harm bij de kom met daarin de te trekken nummertjes. De spanning nam toe. Nummer 1 werd getrokken. Jammer, niet 112. Nummer 2 werd getrokken. weer niet, verdorie. Nummer 3, oeps. Nummer 4, shit. Nummer 5, nee toch. Nummer 6, stik. Ik moet toegeven, de teleurstelling was redelijk groot. Wel ja, volgend jaar beter...

Het kamp was voorbij en het reguliere leven begon weer. Op dinsdag 28 augustus om 18:54 uur, ontving ik een berichtje van Paul Beks. Hij vroeg mij of ik op een bewuste 11 oktober al wat te doen had. Ietwat verbaasd sloeg ik de agenda open; een afspraakje met Paul, hmm, interessant... Aangezien ik de zaterdag ervoor zou moeten werken en niet op zondag ingepland stond, was de agenda nog vrij. Paul kwam vlug ter zake: " 11 oktober staat de rondvlucht voor de winnaars van het kamp gepland. John

en ik hebben besloten ook een vluchtje bij Harm af te nemen, maar dan hebben we nog een plekje over." Ik was direct enthousiast, doch vol emotie dat mij deze kans geschonken werd. Ik bedankte Paul en ook John hartelijk, waarna het aftellen tot aanvang van deze mooie dag begon.

Zondag 11 oktober. De zon scheen en er was geen vuiltje aan de lucht. Een prachtige dag in het verschiep. Weldra zouden Niels en Ozzy mij op komen halen om de tocht naar Lelystad te beginnen. Absoluut niet vergeten mocht worden de ID kaart, zonder welke een vlucht helaas niet mogelijk zou zijn. Al een stukje onderweg zijnde schrok Ozzy ons nog even op met het feit dat hij er niet actief aan gedacht had zijn ID mee te brengen. Na drie lichte hartverzakkingen in één voertuig bij elkaar, bleek dat hij deze wel bij zich had. De reis zette zich voort. De kilometers verdwenen achter ons, maar de spanning nam toe. Vandaag zou ik voor het eerst in een kleine Cessna vliegen en een gezellige ontmoeting hebben met een aantal vrienden van het kamp.

Aangekomen op Lelystad Airport viel de temperatuur tegen. Ondanks de felle zon zou het niet veel warmer worden dan 11 graden. Wij waren de eersten 'on site' en

bewogen ons richting restaurant Flantuas, om hier verder wakker te worden met een warme kop koffie of thee. Restaurant Flantuas is een mooi ingericht pand naar thema van locatie, met een prachtig uitzicht over het terrein van Lelystad Airport, grenzend aan het Aviodrome. Na hier een aantal minuten gebivakkeerd te hebben zagen we de PH-FLE taxiën en daarna opstijgen. Harm zou nog even een proefvlucht met 3 landingen moeten maken, alvorens passagiers meegenomen mochten worden. Nadat iedereen binnengedruppeld was kon vlucht 1 beginnen. Terwijl Tom, Niels en Lars naar de hangar werden begeleid, besloten Ozzy en ik ons even van het gezelschap in Flantuas te breken en wat te gaan spotten. Dit gaf naast de mogelijkheid wat mooie platen te schieten in de frisse buitenlucht ook de gelegenheid wat bij te praten. Dat vind ik nu zo mooi aan het kamp: je leert mensen kennen waar goede banden/ vriendschappen uit ontstaan, die ook buiten het kamp voortleven. Je deelt met elkaar toch eenzelfde hobby, wat al een goed begin is voor een connectie die nog verder uitgebouwd kan worden. Goed, de PH-FLE steeg op en was snel onttrokken aan het zicht. Er stond die dag vrij veel wind, wat voor een spectaculair gezicht van crosswind landingen zorgde. Na in een uurtje rond het veld gelopen te zijn en de Lima Echo de grond te hebben zien kussen, zijn we de kou trotserend teruggegaan naar het restaurant. Hier wachtte een welverdiende lunch, geheel verzorgd door de kampleiding. Niets ontbrak aan

deze dag. Terwijl de tweede vlucht met Henk, André en Ozzy opsteeg bleven Paul, John, Niels en ik aan tafel zitten met voldoende gespreksstof om een aantal uur te kunnen vullen. Dit bleek later nog van goed nut te zijn.

Een halfuur in de tweede vlucht voltrok zich een ongeluk op de runway. Uit mijn ooghoek zag ik mensen in paniek de baan op rennen. Snel gevolgd door brandweervoertuigen, politie en een ambulance heerste er een ongemakkelijke sfeer. Na enige tijd werd duidelijk dat een vliegtuig een ongelukkige landing had gemaakt en naast de baan terecht was gekomen.

Het toestel, een Aero AT-3 R100 had met de linker vleugel de baan geraakt en substantiële schade opgelopen aan voornamelijk het motorcompartiment.

De piloot was licht gewond geraakt. Bij een dergelijk ongeval is het logisch dat men eerst de crash site onderzoekt en documenteert, alvorens men objecten gaat verplaatsen om de baan weer vrij te maken. Dit proces nam enige tijd in beslag en betekende voor vele toestellen een uitwijking. PH-FLE werd omgeleid naar Teuge en zou daar

voor onbepaalde tijd moeten blijven. Na twee uur wachten werd het vliegveld weer geopend en een halfuur later stonden Henk, André, Ozzy en Harm weer veilig op de grond. Dit betekende helaas wel dat vlucht 3 van de dag niet door kon gaan, vanwege een spoedig einde van het benodigde daglicht. Dit was natuurlijk geen leuk bericht, maar de dag is er zeker niet minder geslaagd om gebleken. Na een diner en nog wat gezellige uren met elkaar gespendeerd te hebben in het restaurant, was het tijd om te gaan.

Ik wil iedereen ontzettend bedanken voor deze leuke ervaring en in het bijzon-

der Paul en John voor de mogelijkheid hieraan deel te mogen nemen. We halen onze vlucht nog in, ik heb er zin in!

